

Мустафа.

А Зита пъкъ — да я оплачешъ жива,
по цѣли дни глава си не подава!

Али. (Взирайки се)

Великиятъ везиръ... Ефесъ паша
извиватъ на самъ. Вижъ не сж ли тѣ?

Мустафа. (Спрѣлъ погледъ и като клюмва глава)

Пакъ, пакъ! Ефесъ, май пакъ ще смѣта нѣщо.

Али. Възможно е: не ше се прости лесно
съсъ мисльта, че може единъ день
и Българитѣ да бждатъ като тѣхъ
на равно.

Мустафа. — Тѣй ще да е — азъ долавямъ...

Али. Какво?

Мустафа. Мълчи! не е за приказване...

(Мълчание)

Али. (пакъ погледва и се вслушва)

Вижъ тѣ сж, на!

Мустафа. Тѣ сж: Ефесъ паша,

Надулъ се редомъ съ Великия везиръ...

(Мълчание).

Али. Ще падне тичане и тази вечеръ...

Мустафа. За туй пъкъ ще си похапнемъ здраво!

Пилафжтъ е чудесно подсладенъ,
а малебито е бѣлъ като кринъ.

(Мълчание).

(Чуватъ се стѣпки. Али и Мустафа се отдалечаватъ).

II.

Влизатъ: великиятъ везиръ — Соколъ
и Ефесъ.

(Застанали до трона гледатъ жамията).

Соколъ. Великолепна и гиздава сграда!

Ефесъ. Но виждашъ ли, че тжженъ падишахътъ
е, замисленъ, съ оборено чело!

Соколъ. Отъ време тѣй се носи въ таквизъ дни.

Ефесъ. Не мислишъ ли, че той ще се разкайва
за черковата дето е далъ дума?